కథానాయకి

బలివాడ కాంతారావు

ఏదో సమయాన్న తట్టిన భావాన్ని, ఎక్కడో తారసపడ్డ వ్యక్తిపరంచేసి కథలల్లడానికి ప్రయత్నించేవాడిని, కథానాయికను ఎంచుకోవటంలో చిక్కుల్లో పడిపోతుంటాను.

ఒకసారి యేమైందంటే మా ఆవిడ కవరు విప్పి ఉత్తరం చదువుతూ నవ్వుకుంటుంటే

"ఏమిటి సంగతి?" అని అడిగాను.

"మీకో కథానాయికతో పరిచయం చెయ్యాలా?" అని ప్రశ్నించింది.

"అంతకన్నా నువ్వుచేసే గొప్ప సహాయం ఇంకొకటి ఉండదు"

"అయితే మీరు ఒక వారం రోజులు ఈ ఊరు వదలి వెళ్లాలి"

"ఎక్కడికి?"

"ఇక్కడినుంచి రైల్లో అయిదు గంటలు. రైలు దిగి బస్సులో ఆరు గంటల ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉన్నారా?"

"అంత గొప్ప కథానాయకి తారసపడుతుందంటే వెంటనే తప్పక వెళ్తాను" అన్నాను.

"తొందరపడకండి"

"ఏం? ఆమె దగ్గరనుంచి ప్రేమలేఖ వస్తేనే గాని నేను వెళ్లకూడదా?"

"ప్రేమ లేఖలు రాసే అలవాటు ఉంటే ఈపరికి పెళ్లే చేసుకునేదిగా!"

"మీ ఇద్దరికీ ఇంత భేదం ఉంది కదా, ఆవిడతో నీకు స్నేహం ఎలా కుదిరింది?"

"ఆమె నాన్న, మానాన్న ఒకే ఆఫీసులో పనిచేసేవారు. మేమిద్దరం నాలుగేళ్లు ఒకే స్కూల్లో కలిసి చదువుకున్నాం"

"ఎందుకు పెళ్లి చేసుకోలేదు?"

"ఆవిడ గురించి అంతగా అడుగుతున్నారు గాని— ఆవిడ మీ కథానాయకి కాదంటోంది"

"ఇంకెవరు?"

"చదవండి" అంటూ మా ఆవిడ ఉత్తరం అందిచ్చింది.

"క్రితంసారి మనం కలుసుకున్నప్పుడు మీ ఆయనతో కలిసి వస్తానన్నావు. గుర్తుందా? ఈ ఊరి గురించి ఇదివరకే నీకు వివరంగా చెప్పాను. ఈ వివరాలు మీ

వారితో చెప్పి ప్రయాణం చెయ్యించే చాకచక్యం రచయిత పెళ్ళాంగా నీకుందని నాకు తెలుసునులే! అయినా ఒక చిన్న విషయం— నా ఊహబట్టి మీ ఇద్దరికీ నీటి చేపలంటే మహా ఇష్టం అనుకుంటాను, రకరకాల రుచుల చేపలకు ఇదే సీజను. ప్రక్కనే ఏటి ఒడ్డున నీలాటి రేవులో గుట్టమీద కూర్చొని గేలంవేసి చేపలు పట్టే సరదాను ఆయన తీర్చుకోవచ్చును. దగ్గర్లో ఉన్న కొండల్లో కాలిబాటలో నడిచిపోయే వంపులు తిరిగిన వయ్యారిని తారసపడి, ఆ మాటాడని అడవిమల్లెను అపూర్వమైన కథానాయికగా అతని కథల్లో మలచవచ్చు.

మాలతీ మాధవులకు ఆతిథ్యం ఇవ్వడానికి వేచి ఉన్న... నీ ఉమ"

నోటినీ మనసునూ ఊరించిందా ఉత్తరం. ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యాను.

బస్సు ఆగింది. ఊరు చిన్నదైనా రోడ్డు మీద పాకలో 'టీ' దొరుకుతోంది. ఇళ్లముందు పూలతోటలు. ఈ రంగుల మలారాన్ని ఈ పీఠభూమి మీద సృష్టించగలిగిన మనుషుల్లో మానవత్వం పొదిగిన వజ్రం ఒక్కటైనా మెరుస్తూ నాకు తారసపడుతుందనుకున్నాను.

అంత దూరంలో 'టీ' తాగుతూ మా ఆవిడ్ని అడిగాను "ఉమ ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు?"

"ఆవిడ పెళ్లి విషయం మీరు అడగటం రెండో సారి. మీరెలాను కలవబోతున్నారు? మీరే ప్రశ్నలు అడగాలనుకున్నారో ఆలోచించి మరీ అడగండి"

ఉమ బస్సు స్టాండుకు రాలేదు. మా ఉత్తరం అందలేదని ఇల్లు కనుక్కొని వెళ్లాక తెలిసింది. ఉమ ఇల్లు విశాలంగా లేకపోయినా, ఊరు విశాలంగా ఉంది. చలిగాలి ఉండీ ఉడిగీ వేసుకున్న తలుపుల సందుల్లోంచి ఛడీమని చెంపపెట్టులా కొట్టాంది. నేను చూసిన ఉమ ఊహించిన ఉమకు భిన్నంగా ఉంది. అంత చక్కని భావాలతో ఉత్తరం రాసిన ఉమ చూడ్డానికి పొట్టిగా, లోతుకళ్లతో పిట్టలా సన్నంగా ఉంది. చదువు చెప్పడానికి ఈవిడకెక్కడి నించి ఊపిరి వస్తుందో ఊహించుకోలేకపోయాము.

"రేపటి నుంచి మీ ఒక్కరినే వదిలేస్తున్నాం. ఎక్కడెక్కడకు తిరిగి ఎలాంటి కథానాయికలతో తారసపడ్తారో మీ ఇష్టం" అన్నది మరుసటి రోజు ఉదయమే నేగిరం టిఫిను పెట్టి.

"గేలం లేకపోయినా ఫరవాలేదు వెళ్లండి, నీలాటి రేవుకు" అన్నది ఉమ. ఇంచుమించు నన్నొక్కడిని ఇంటి నుంచి తరిమేసింది. నీలాటి రేవులో అంత దూరంలో నిల్చున్నాను. ఏ గుట్ట కనిపించలేదు. స్వచ్ఛమైన నీలి నీరు పారుతోంది. బంగారు ఛాయ శరీరాలకు, ముఖం నుంచి కాళ్ళ వేళ్ల వరకూ పసుపు రుద్దుకొని యువ్వనులు నీటిలోనికి గెంతుతున్నారు. మబ్బులను దాటుకుని వచ్చిన పొద్దు వాళ్లను తాకి ఆ తళుకు నా కళ్ల ముందుకు ప్రసరింపజేసింది. ఆ ఆకర్షణ తాకిడికి తట్టుకోలేక దగ్గరగా జరిగితే చప్పన ఒక ముగ్ధ నావేపు కళ్లతో నిప్పులను కక్కి నేనో సంస్కారహీనుడన్నట్లు ఏదేదో తిట్టుకుంటూ వెళ్లిపోయింది. మిగతా ఆడవాళ్లు కూడా నా చూపులతో దెబ్బతిన్న లేడుల్లా పరుగెత్తిపోయారు.

హృదయం తరుక్కుపోయి, మనసు ముక్కలై నేను తిరిగి వచ్చి కూర్చుంటే, వంట ఇంటిలో ఉన్న ఇద్దరిలో ఉమ రాబోయే సంక్రాంతి పాటలు పాడుకుంటున్నారేమో.

"బంగారు చెంబుతో పన్నీరు పట్టుక
పడతి రుక్మిణివచ్చె మేలుకో కృష్ణా మేలుకో.."

అని వెక్కిరించినట్లు పాడుతోంది. తరవాత బయటకు వచ్చి నన్ను చూసి నవ్వుతూ, తుమ్ముతూ

"మాలతీ...మాలతీ— ఇలా రా? మీ ఆయన విరహ తాపంతో ఇక్కడ కూలబడ్డారు. ఆయన అందాన్ని చూసి ఆతృతతో "హా ప్రియా" అని కేకవేసి ఏ రంభ దివికేగిపోయిందో...ఓదార్చు..."

ఈరోజు నా మనోభావాల్లో ముల్లుగుచ్చుకుని బాధతో పడి ఉంటే, మరుసటిరోజు ఉదయమే నన్ను ఉమ తరిమింది. ఆమె చెప్పినట్లు ఊరుదాటి కాలిబాట మీద పడ్డాను. నడుస్తుంటే చలి తగ్గింది. ఎక్కడో గానీ ఒక ప్రాణి తారసపడలేదు. అప్పటికే పైకి లేచిన పొద్దు పొడుస్తున్నట్లుంటే ఒక చెట్టుకింద కూర్చున్నాను. కదలని కొండలమీద ఏ కదలిక కనపడలేదు. పడమరకు తిరిగితే చిన్న గుట్ట గూటిలోనుంచి సెలయేరు గలగల మంటూ దిగువకు జారుతోంది. రంగురంగుల పిట్టలు ఆ గుట్టమీద కదలుతున్నాయ్. ఈ రంగుపిట్టలన్నీ కన్నెపిల్లలుగా మారితే? నిండు ప్రాయమ్ముతో నా ముందు వంగితే? ఆ యవ్వనపు నీడల్లో కదలి కథానాయకుణ్ణి నేనే అయిపోదునే? పొదల రెమ్మల చాటునుంచి చప్పన గెంతి నిల్చున్న నల్ల ఆడ పులిలా ఉంది ఒక పర్వత కన్య. నీరు తాగి నా దాహం తీరనట్లు నావేపు ఒకసారి నిరీక్షణగా చూసింది. ఆ కళ్లు ఇంద్రనీలాల్లా మెరుస్తున్నాయ్. ఆమె అంతదూరంలో ఉన్నా నాలో కోరికల కారు చిచ్చు యెదిగెదిగి మంటలై మండిపోయి అందులో ఆమెను కలుపుకోడానికి విస్తరిస్తోంది. గతం అంతా మరచిపోయి ఆమె వెంట అడవిలోనికి వెళ్లిపోదామనుకున్నాను. జరుగుతూ అలా నేను చూస్తుండగానే నావేపు రాకుండా కొండలవేపు ఉరుకుతూ కదలిపోయి నా కంటి చూపుకి దూరమైపోయింది.

జీవితంలోని కోరికలన్నీ ఈ క్షణాన మంటగలిసిపోయినట్లు అయి నరాలు తెగి శక్తిహీనుడనై అలా కూలబడిపోయాను. ఏదో చేతులారా పోగొట్టుకున్నానన్న కసి నాలో అల్లుకుంది.

ఏదో జరుగుతుంది. జరిగి తీరుతుందన్న ఆశ ఇంకా నాలో చావలేదు. అందుకే ఈ రెండు పరాభవాలను తట్టుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఇంకో రెండు రోజులు ఈ ఊర్లో ఉండడానికి నిశ్చయించుకున్నాను.

చీకటిపడింది. పడిశంతో బాధపడుతున్న ఉమ మంచంమీద వారబడక తప్పలేదు. మంచం మీదనున్నా బహుశః లోపల జ్వరం ఉందేమో కొద్దిగా మూలుగుతూనే మాటాడుతోంది. ఉమ భోజనం చెయ్యలేదు. మా ఆవిడ చేసిన మిరియాల చారుతాగి, ముక్కును చీదరాసి కూర్చుంది. ఆ ముఖంలో నవ్వు మాత్రం పోలేదు. మా ఆవిడ చప్పన "మీరు ఉమను ప్రశ్నిస్తానన్నారు. ప్రశ్నించండి" అంది.

నేను సిగ్గుపడ్డట్లు తలదించితే

"అదేమిటండీ— ఉమ ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు అడుగుతానన్నారుగా!"

తలెత్తి నవ్వేసాను. ఉమ కాస్త సర్దుకుని మంచం మీదే కూర్చొని.

"నేను తప్పక చెప్తాను. సినిమాల్లో కథానాయకుడిలా అందంగా కరాటే కండలతో ఉన్న మాధవరావు

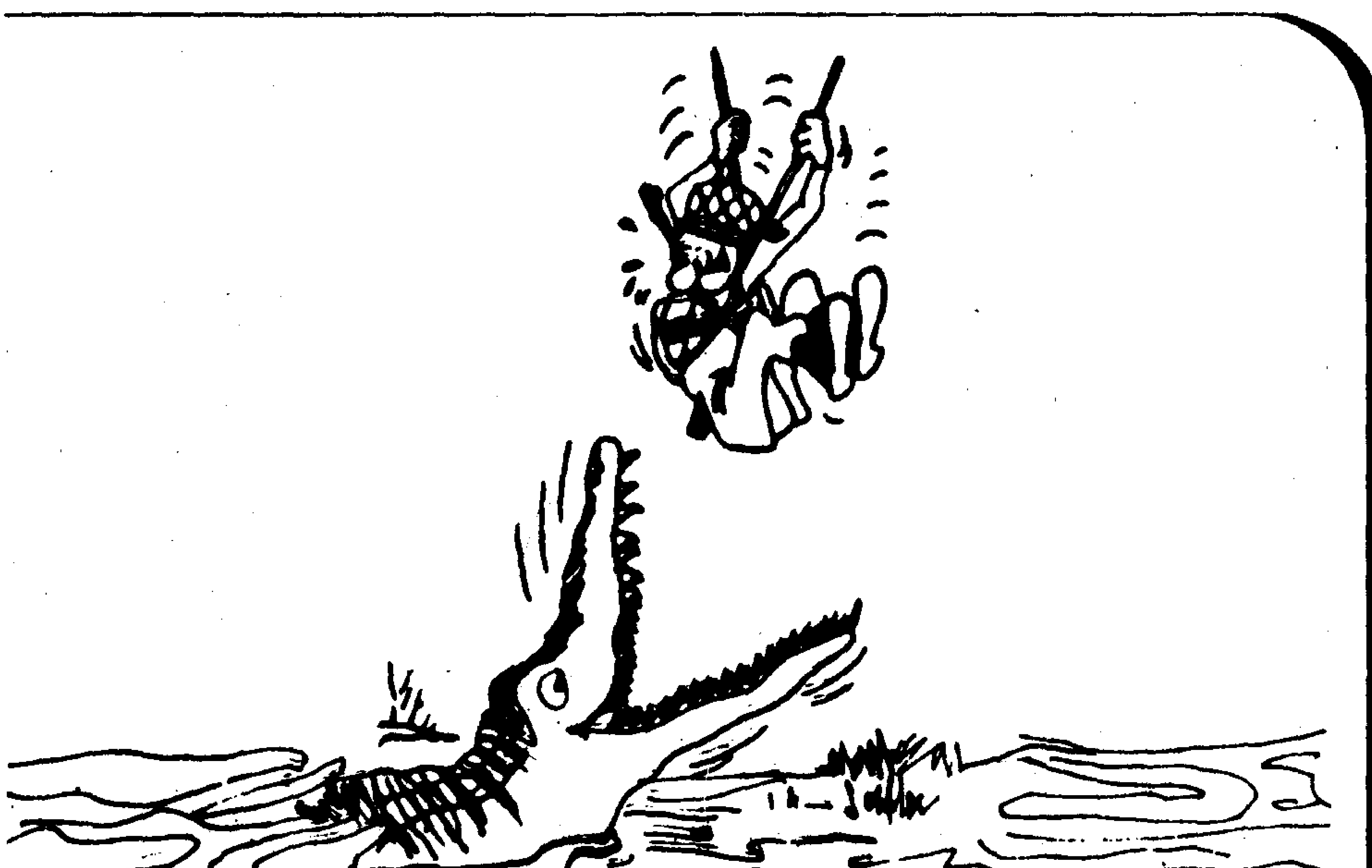

ఈ మధ్య పారామ్యాట్ ఎక్సర్‌సైజులు మద్రాసుల గ్గై. సరిగా ఆ సమయానికి గాలీ వానా వచ్చింది. ప్యారామ్యాటిస్టులు నిర్ణీత స్థలాల్లో తలా ఓ చోటుకు కొట్టుకుపోయి ఎక్కడెక్కడో దిగారు! పారామ్యాటిస్టులమీద విదేశీయులు చాలా కార్టూనులు గీశారు. *SCHLER* గీసిన కార్టూను పిల్లికి చెలగాటం ఎలుక్కి ప్రాణసంకటం "థీమ్"ను వ్యక్తంచేస్తుంది.
—జయదేవ్

గారు ఎలాగ పెళ్ళిచేసుకున్నారో విననియ్యి'' అంది ఉమ. మాలతి కొంటెగా చూసి నవ్వింది, నేను మాటాడటానికి సంశయిస్తుంటే.

''అందులో ఊహలకు ప్రాణం పోసి కథలల్లుతున్న రచయిత. డబ్బున్న ఇంటి ఒకే ఒక సంతానం. మంచి ఉద్యోగంలో ఉన్న విద్యాధికులు— చెప్పండి. ఎందరి అమ్మాయిల హృదయాలను గాయపరచారో? ఎందరి కోరికలను చమ్మచేసారో? ఎందరి స్వచ్ఛమైన ప్రేమను, అందచందాలు నచ్చక తృణీకరించారో? చెప్పండి.. చెప్పండి..''

ఈ మాటలు కాస్త హేళనగా ఉన్నాయని మౌనంగా ఉంటే నా బదులు మాలతి మాటాడింది.

''అయ్య బాబోయ్ అతనా? అంగట్లో అన్ని కొట్లు తిరిగి షాపుబట్ట ఎంచుకున్నట్లు చివరకు నన్ను ఎంచుకున్నారు?''

''మీకెంత మంది ప్రేమలేఖలు రాసారో?'' అడిగింది సూటిగా ఉమ. కాస్త గాభరా పడ్డాను. నాకు రాసిన ఒకే ఒక అమ్మాయి మాలతి వేపు చూసాను.

''మరి నాకోసం చూడండి... ఎందరు ప్రేమలేఖలు రాసారో?'' అంటూ చిన్న బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళి అందులో ఒక ఆల్బమ్‌లో ఉంచిన ప్రేమలేఖల కట్ట తీసి చూపించింది.

కొన్ని కవర్లలోనే ఉన్నాయ్. కవర్ల మీద పోస్టు మార్కులున్నాయ్. మరికొన్ని మామూలు కాగితాల మీదనున్నాయి. వివిధరకాల చేతి రాతలు, బాణీలు అన్ని నమ్మతగ్గట్లున్నా నాకే ఈమెలో ఏమి చూసి ఈ ప్రేమలేఖలన్న సంశయంపోలేదు. బహుశః ఈమెను చూడకుండా రాసుంటారు. మళ్లీ ఉమ మాటలు వినిపించాయి.

''మా నాన్నగారు కొన్నిసంబంధాలు చూపించారు''

''ఏ మాత్రం అడిగారు?'' అన్నాను.

''మీరేమాత్రం పుచ్చుకున్నారు?'' అంది ఉమ. మాలతి చప్పున ''యేభైవేలు'' అంది.

''అమ్మబాబోయ్— ఇంత చక్కనైన అమ్మాయి. ఉండవల్సిన అన్ని హంగులున్నాయి. అంతబాగా పాడుతుంది. మాలతీ— నువ్వు మొగుడ్ని కొనుక్కుంటావని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు''

''వాళ్ళ కోరి ఇచ్చారు'' అన్నాను.

''మీరు అమ్ముడుపోయిన ప్రేమికుడని యెప్పుడూ కలలోనైనా అనుకోలేదు''

దీనితో నాకు కొంత పౌరుషం వచ్చి

''మీకు పెళ్ళి చేసుకోడానికి ఏ మాత్రం అడిగారో చెప్పలేదు'' అన్నాను.

''మా నాన్న నిజాయితీతో బతికే గుమస్తా. నా తర్వాత కూడా ఉన్నారు.

''నా సంవత్సరం జీతమే పదివేలుదాటిపోయింది కదా— అయిదేళ్లలో మీరు పుచ్చుకున్న దానికన్నా హెచ్చు పుచ్చుకున్నట్లే లెక్క కదా— చూడండి— ఈ ఫోటోలు చూడండి— వీళ్లని కాదన్నాను'' అని కొన్ని ఫోటోలు చూపించింది.

ఆ రాత్రి మెల్లగా మా ఆవిడ చెవిలో

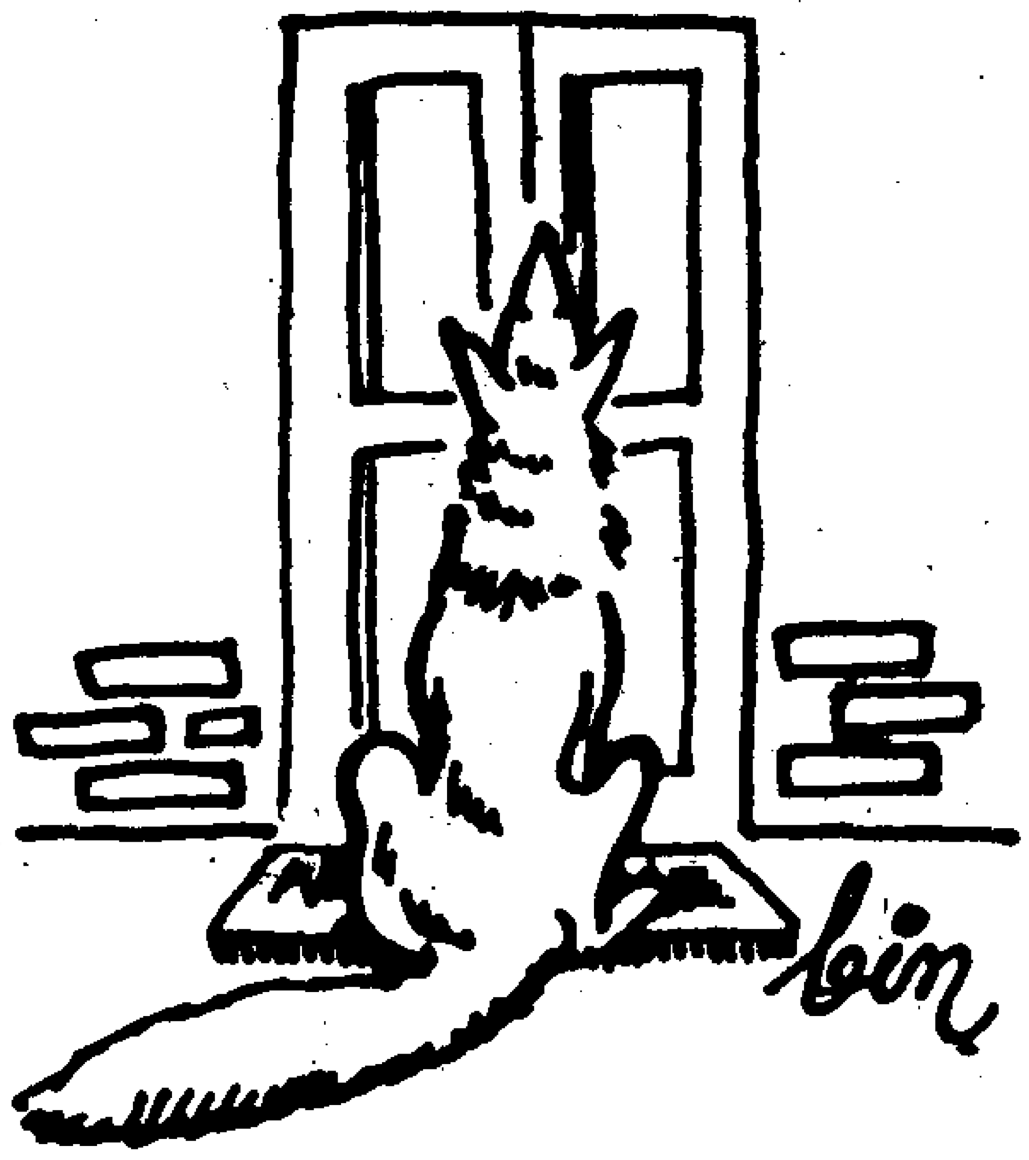

''బిన్'' ఫ్రెంచి కార్టూనిస్టు. ఫ్రెంచి కార్టూనిస్టులు మామూలుగా ''ఔట్‌డోర్'' కార్టూనులు వేస్తుంటారు. వారి సబ్జెక్టులన్నీ *LIFE OUTSIDE HOME* మీద వుండడం ఒక విశేషం. ''బిన్'' వేసిన ఈ కార్టూను వెంటనే అర్థం కాదు. ఇంగ్లీషులో ఓ నానుడి వుంది. ''*TO DRIVE THE WOLF OUT OF DOOR*'' దీనర్థం ''కష్టాలనెదుర్కోడానికి'' అవి! దీన్నే సింబాలిక్‌గా తన కార్టూన్‌లో చూపించాడు ''బిన్''

—జయదేవ్

''బలే కోతలు కోస్తుందే మీ ఉమ'' అని ఊదాను. మాలతి అంతమెల్లగా ''నాకు తెలిసిన మట్టుకు ఉమది అబద్ధాలాడే తత్వంకాదు'' అన్నది. ''ఇవన్నీ నిజాలే అంటావా?'' అని ప్రశ్నిస్తే కాస్సేపయ్యాక.

''మీకు అబద్ధాలుగా అనిపించవచ్చు. అవి ఆమెకు నిజాలు కాకూడదా?''

ఈ ప్రశ్న ఆలోచింపజేసింది. అలా నిద్దరపోయాను. ఉమ ఉదయమే లేచింది.

''ఈవేళ నా బడి చూపిస్తానన్నానుగా... వేగం తయారు అవ్వండి'' అంది.

''మీకు జ్వరంగా ఉందిగా— నీరసంగా ఉన్నారు రేపు వెళ్లవచ్చు'' అన్నాను.

''ఫరవాలేదు'' అని తయారయిపోయింది. ఆమె వెంట ఇద్దరం వెళ్లాం. ఈమె పనిచేస్తున్న బడి రెళ్ళ గడ్డితో నేసినది. ఒకటో క్లాసుకు ఉమ క్లాసు టీచరు. ఉమను చూడగానే ఈ పిల్లలందరికీ ఆమె శరీరంలో బాగులేనట్లు తెలిసిపోయిందేమో? ఆమె నీరసంగా ఉన్న ముఖాన్ని చూసి పోల్చారన్నట్లు వాళ్లలో వాళ్లే గుసగుసలాడుకుంటూ మాటాడకండి ''టీచర్ ఒంట్లో బాగులేదు'' నిశ్శబ్దం. ఆ నిశ్శబ్దం చూసి మేమూ మాట్లాడలేదు. అంతమంది పిల్లల ముఖాల్లో ఆమె యందున్న భక్తిని చూస్తూ ముగ్ధుడనయ్యాను.

మరుసటి రోజు ఉదయం మా ప్రయాణం. ఆవేళ సాయంత్రం మా ఆవిడ ఆ ప్రాంతపు ఆడవాళ్ళు వేసుకునే గాజులు కొనుక్కుని వస్తానని ఒంటరిగా వెళ్లింది. వెళ్తూ నాచెవిలో ''మీకున్న సంశయాలన్నీ అడిగి తీర్చుకోండి'' అంది. నేను ఎలా మాటలు కలుపుదామనుకుంటుంటే ఉమ అడిగింది.

''రెండు రోజులు యేకాంతంగా తిరిగారు కదా మీ కథలకు పనికివచ్చే ఎందరు కథానాయికలతో తారసపడ్డారు'' అంది.

''ఎవరూ చేతికి చిక్కలేదు'' అన్నాను.

''బహుశః నీలాటి రేవులో ధగధగా మెరుస్తున్న మెరుగుపెట్టిన బంగారు శరీరాలను చూసి ఉంటారే! ఆ కొండల్లో అపురూపమైన ఆడవాళ్లను చూసే ఉంటారు... వాళ్లను చూడటం వలన మీలో రేగిన తపనతో వాళ్లను కథానాయికలుగా మలచుకోలేరా?''

ఈ ప్రశ్నతో ఆమె కళ్లలోనికి చూశాను. ఆ కళ్లు కూడా ఒక్కసారి కదలకుండా నా కళ్లవేపు నిదానంగా చూసాయి.

''మీరు రాత్రి చెప్పినదంతా నిజమేనా?'' అన్నాను.

అలా చూస్తూ ఒకసారి తలదించి

''మీకు ఏదో మంచి జరుగుతుందని ఆశతో ఎదురు చూస్తూ బతికే అవకాశం ఉంది. మరి నాకు పుట్టుకతోనే అలాంటి అవకాశం లేకుండా పోయిందిగా...''

''ఎందుకని?'

ఆమె దించిన తల ఎత్తింది. ఆ కళ్ళల్లో నీరు తిరిగి నట్లనిపించింది.

''మీకు అవన్నీ అబద్ధాలు. నేను వాటిని అలా సృష్టించి నిజాలనుకుంటే గానీ.... కనిపించీ, కన్నీటి మంచీ దూరం కాలేను.. అలా దూరమైతే గానీ, ఆ బడి పిల్లలు చూపించే ఆప్యాయతకైనా నోచుకోలేను''

బస్సులో తిరుగుదలలో మౌనంగానే ఉన్నాను. రైలు ఎక్కే ముందు మాలతి అడిగింది.

''కథానాయిక దొరికినట్లేనా?''

''హా'' అన్నాను

''ఎవరు?''

''ఊహించు''

''ఉమేనా?''

''అవును''

మాలతి కొంటెచూపు చూసి నవ్వింది.